

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1273417/1

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יעקב זמיר

המערערת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שמעון ברלב)

נגד

המשיב: פלוני

הנדון: אימתן רשות ערעור על יסוד מסמכים שהוגשו באיחור ושאינן בהם ראייה של ממש לטענת המסוכנות לילדים או 'קשר' בין המשיב לדיינים

החלטה

הגשת האסמכתאות באיחור ולאחר דחיית בקשת רשות הערעור

לאחר מתן החלטתי על דחיית בקשת רשות הערעור וסגירת התיק "נזכרה" המערערת להמציא את האסמכתאות לכאורה לטענותיה שהמועד להגשתן בהתאם להחלטות קודמות חלף זה מכבר ואף הארכה שביקשה לקבל – ושלא ניתנה החלטה שנעתרה לבקשה זו – חלפה כבר.

די בכך לדחיית הדברים על הסף.

חולשת הראיות לגופן

למעלה מן הצורך אוסיף:

גם לגופם של המסמכים שצירפה – אין הם מחזקים את עמדתה ואין הם מקימים עילה של ממש למתן רשות ערעור על החלטת בית הדין קמא, החלטה זמנית שלא ביטלה את עמדת וטענות המערערת אלא יצרה איזונים ומנגנוני הגנה על הילדים – וכבר הערנו בהחלטות קודמות כי גם הצורך באלה נבע דווקא ממעשי המערערת עצמה שקבעה עובדות במעבר לעיר אחרת עם הילדים ולאחר מכן ביקשה לגזור מהעובדות שקבעה את צמצום מפגשי המשיב עם ילדיו.

המסמכים המצורפים, אף בהנחה שכולם אמיתיים ומובן שאי אפשר לקבוע זאת בלי קבלת תגובה וללא הליך, מוכיחים כי הצדדים מצויים בריב קשה ועמוק, מוכיחים אולי כי המשיב אינו מקפיד על נקיות הלשון, בלשון המעטה, שמא אף על קשרים עם נשים המצדיקים תביעת גירושין – אך לא בכך עסקינן אלא בענייני הילדים, ואולי גם על עוד חסרונות שלו, אך לא על מסוכנות לילדים, ודאי לא כזו המצריכה את ביטול החלטתו של בית דין קמא על האיזונים שבה.

אזכורי המילה "מכות" בחלק מהתמלילים אינם בהקשר של הילדים, ולכאורה גם לא בהקשר למערערת, ואף לא ברור מתוכם שהמערער הוא המכה הפוטנציאלי המדובר ואין הם גם איום קונקרטי על מאן דהוא אלא שיח על התנהגותם של אחרים.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

צילומי מסך של הודעה שלדעת המערערת מלמדים על העברת תיק לשלבי הגשת כתב אישום – ספק אם מלמדים זאת, ובכל מקרה אין בהם דבר המוכיח על קשר בין מושא ההודעה למשיב או על תוכן העבירה המדוברת והיותה עבירת אלימות, כל שכן לעניין אלימות כלפי הילדים שאף לטענת המערערת אינה עניינו של כתב אישום זה,

וכל זה אף בלי להביא בחשבון את הפער בין כתב אישום – אפילו נניח שבכך מדובר להרשעה – ואת הפער הברור בין צעקת איום "אני ארצה אותך" תוך כדי מריבה (שהיא המתוארת בדברי המערערת) ושבעצמה, יודגש, אינה מופנית לא למערערת ולא לילדים לבין איום ממשי ברצח.

איננו מצדיקים התנהלות כזו, ומשטרת ישראל אולי חייבת לחוקרה שמא אכן מדובר באיום כפשוטו, אך בית הדין יושב בתוך עמו, לצערנו שפת שוק ואף שפת ביבים נשמעת לעיתים בעיתות ריב בין אנשים וכוללת לעיתים אמירות בסגנון זה שלרוב אינן איום של ממש, ומכאן עד להרחקת אדם מילדיו כשלכולי עלמא לא היו מושאו של איום זה – הדרך רחוקה.

נזכיר כי גם לעבריינים של ממש ולא רק למאיימים או ל"עברייני צעצוע" יש בדרך כלל קשר עם ילדיהם, ואין כלל הגורס כי מי שעשוי להיות אלים, וכל שכן מי שרק איים בדרך המתוארת באלימות, כלפי צד ג' משמע כי מסוכן הוא גם לילדיו שלו וכי יש להרחיקו מהם, לא כל שכן כשבית הדין קמא אכן נזהר כאמור והורה על קיום הסדרי השהות בנוכחות אדם נוסף אלא שהמערערת אינה מסתפקת בכך.

כך גם הובאה "ראיה" לכאורה לטענה הנלווה בדבר קשר פסול בין המשיב למזכיר ולדיין בית הדין קמא – אמירה מתייגת וחלולה של האיש, לפי הנטען, כי יש לו קשרים שיוכלו לקדם את מועד סידור הגט. חזקה על בא כוח המערערת כעורך דין ותיק ששמע במשך השנים לא מעט אמירות חלולות והתייגרות חסרות כל יסוד שנועדו להלך אימים על הצד שכנגד, אנו על כל פנים נתקלנו בהן לא אחת. מכאן ועד להאשמות המחוצפות כלפי בית דין קמא – אף האמירה כי "הדרך רחוקה" אינה מספקת שכן אין באמור אפילו כדי "יציאה לדרך".

כך, וכך בנוגע ליתר ה"ראיות",

ואם אלו הראיות והאסמכתאות שהצליחה המערערת לדלות לאחר המתנה כה ארוכה להבאת ראיותיה, ולאחר חלוף הזמן שנקצב לכך כאמור, ואם זו התרשמותי אף ללא קבלת תגובה עליהם, אין בכך אלא להצדיק עוד יותר את החלטתי הקודמת על דחיית בקשת רשות הערעור.

בשולי הדברים אעיר כי בין שלל ה"ראיות" הובא כי המשיב מתנגד לעריכת תסקיר בידי שירותי הרווחה בבני ברק בשל קשרים שיש למערערת, לטענתו, עם גורם בעיריית בני ברק. את דברי המשיב הללו ראיתי לראשונה עתה כאמור, אך ראה זה פלא, אני עצמי חשתי כי יש מקום לבחינת חשש כזה כבר בעת שעיינתי בכתב הערעור וב"ראיות" הקודמות שהציגה המערערת, וכה כתבתי בהחלטה (ביום כ"ו בתמוז התש"ף – 18.7.2020) בעניין זה:

נאמר כבר עתה כי מעיון בתיק עולה כי בית הדין קמא ביקש מלשכת הרווחה [...] ולאחר מכן הודיעה זו לבית הדין כי נוכח מעבר האם והילדים לבני ברק יש להטיל משימה זו על שירותי הרווחה בבני ברק. כך אכן הורה בית הדין.

נוכח האמור לעיל ואף כי כותב המכתב המדובר מציין כי עבודתו בעיריית בני ברק היא במחלקה אחרת – ונוכח הרגישויות המיוחדות של מקרים ממין

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

זה (וכפי שייאמר להלן) – ייתכן כי בית הדין קמא יצטרך אף לתת דעתו ולוודא העדר מעורבות פסולה או אף השפעה בלתי מכוונת של קשרים בין גורם זה שמעורב היה בין הצדדים שלא בתפקיד ושלא בסמכות וראה עצמו כמי שיכול ליתן המלצות וחוות דעת בעניינם לבין מי שאכן אמורים לתת חוות דעת כאלה.

”שישו בני מעי אם ספקות שלכם כך, ודאות שלכם על אחת כמה וכמה”...

אומנם גם עתה איני קובע כי שירותי הרווחה בעיריית בני ברק מנועים מלעסוק בעניינם של הצדדים, אולם מסתבר כי אכן בית הדין קמא צריך לתת דעתו על עניין זה ולבחון אותו.

סוף דבר, החלטתי הקודמת בעינה עומדת.

ההחלטה מותרת בפרסום בכפוף להשמטת פרטיהם המזהים של הצדדים.

ניתן ביום כ"ב באב התש"ף (12.8.2020).

הרב יעקב זמיר

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה